

Sygn. akt: I C 328/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	sekretarka Oksana Bida

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda T. M. kwotę 3450,33 (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt 33/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2019 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 565,80 (pięćset sześćdziesiąt pięć 80/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 marca 2020 r. do dnia zapłaty.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),00 (jeden tysiąc trzysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę (...),30 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści osiem 30/100) zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego.

SSR Marek Makowczenko

I C 328/20

UZASADNIENIE

Powód **T. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Biuro Windykacji (...) z siedzibą L.** domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.450,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 564,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie o dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że w dniu 24 lutego 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca wypadku miał zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 2.110,69 zł. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest zaniżona, bowiem niezależny rzeczoznawca koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia

określił na kwotę 5.561,02 zł, a zatem na kwotę znacznie odbiegającą od ustalonej przez pozwanego ubezpieczyciela. Powód wskazał, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanemu nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 24 lutego 2019 roku. W wyniku umowy cesji zawartej z poszkodowanym powód nabył całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 maja 2020 roku pozwany (...) **S.A. z siedzibą W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany nie kwestionował, że ubezpieczył odpowiedzialność cywilną wynikającą z posiadania i prowadzenia pojazdu sprawcy szkody, a okres ubezpieczenia obejmował datę kolizji drogowej. Ponadto pozwany potwierdził, iż wypłacił już kwotę 2.110,69 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pozwany podważał legitymację czynną powoda oraz ważność umowy cesji wierzytelności dokonanej między poszkodowaną a powodem, podnosząc, iż nie dotyczy ona wierzytelności przeciwko sprawcy szkody. Dodatkowo pozwany kwestionował roszczenie odsetkowe oraz zasadność żądań powoda dotyczących zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji wysokości szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 lutego 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...), nr rej. (...) należący do R. M. (1). W chwili zdarzenia sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowód: okoliczności bezsporne)

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 11 marca 2019 r. przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.110,69 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 11 marca 2019 r. – k. 26-27)

Pojazd marki S. (...) nr rej. (...) jest nadal w posiadaniu poszkodowanego i został przez niego naprawiony.

(dowód: zeznania świadka R. M. – k. 77-77v)

W dniu 4 grudnia 2019 r. poszkodowany zawarł umowę cesji wierzytelności z powodem. Na podstawie umowy poszkodowany przelał na rzecz powoda wierzytelność o naprawienie szkody, jaką posiadał wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w samochodzie S. na skutek kolizji z dnia 24 lutego 2019 r.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 4 grudnia 2019 r. – k. 38-39)

Powód, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania, uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone, zlecił rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 5.561,02 zł.

(dowód: kosztorys rzeczoznawcy wykonany na zlecenie powoda- k. 28-35)

Zakres uszkodzeń pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 24 lutego 2019 r. obejmuje: pokrywę dyszy spryskiwacza prawego, prawy wspornik boczny zderzaka, reflektor prawy, podnośnik spryskiwacza reflektora, błotnik prawy, zderzak prawy, drzwi przednie prawe. Wartość kosztów naprawy pojazdu w związku ze szkoda z dnia 24 lutego 2019 r. wynosi 5.561,02 zł

(dowód: opinia biegłego sądowego M. P. - k.80-132)

Sąd zważył, co następuje:

Opisany stan faktyczny był w znacznej mierze bezsporny. Pozwany nie kwestionował bowiem przebiegu zdarzenia z dnia 24 lutego 2019 r. ani tego, że obejmował sprawcę szkody komunikacyjnej ochroną ubezpieczeniową. Niesporne

między stronami było również to, że pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.110,69 zł. Kwestią sporną w niniejszej sprawie była wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Pozostałe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o opinie biegłego sądowego M. P. oraz przedłożone do akt sprawy dokumenty prywatne, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, a także zeznania świadka R. M. (1). W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinii została wykonana w sposób fachowy, rzetelny oraz pełny i stanowiła podstawę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda należy wskazać, iż jest nie jest on zasadny. W ocenie Sądu przedłożone przez powoda dowody są wystarczające do wykazania, iż nabył on skutecznie wierzytelność wobec pozwanego z tytułu szkody w samochodzie S. (...) o numerze rej. (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 24 lutego 2019 roku. Powód przedłożył umowę cesji wierzytelności z dnia 5 grudnia 2019 roku. Treść przedłożonej umowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż miało miejsce skuteczne przejście wierzytelności przysługującej wobec pozwanego na rzecz powoda. Zarzut, że umowy cesji wierzytelności są nieważne z powodu braku *causy*, w ocenie sądu jest nietrafiony. Z art.510 § 2 k.c. wynika zasada kauzalności materialnej samoistnej umowy przelewu wierzytelności. Przepis ten przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania. Ponadto cedent i cesjonariusz w ramach łączącego ich stosunku prawnego zobowiązani są uzgodnić *causę* w sposób wyraźny bądź dorozumiany, ale nie muszą jej ujawniać na zewnątrz, w tym również dłużnikowi.

W dalszej kolejności ustosunkowując się do zarzutu nieważności dokonanej umowy cesji wierzytelności pomiędzy poszkodowanym a powodem, w ramach której pozwany twierdził, że wierzytelności przysługujące poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela i sprawcy kolizji pozostają ze sobą związku, dlatego też umowa przelewu takiej wierzytelności ograniczona podmiotowo tylko do ubezpieczyciela, a tym samym nie obejmująca wierzytelności przeciwko sprawcy kolizji, jest nieważna jako sprzeczna z ustawą. Wskazać należy, iż z chwilą wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego poszkodowanemu przysługują mu dwa odrębne roszczenia: przeciwko ubezpieczycielowi oraz przeciwko sprawcy szkody. W takiej sytuacji wykorzystywana jest konstrukcja tzw. odpowiedzialności *in solidum*. Do przypadków odpowiedzialności *in solidum* stosuje się w drodze analogii przepisy o zobowiązaniach solidarnych. Przy tego rodzaju odpowiedzialności chodzi o całkowicie odrębne zobowiązania, związane wspólnym celem, zwykle w postaci naprawienia jednej szkody. Konsekwencją tego stanu rzeczy musi być zachowanie niezależności poszczególnych więzi w czasie ich trwania, a tym samym do omawianych zobowiązań stosuje się jedynie te spośród przepisów odnoszących się do zobowiązań solidarnych, które odpowiadają celowi i charakterowi danego stosunku prawnego (vide wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 2014 r., sygn. akt III CSK 224/13). W konsekwencji, należało zdaniem przyjąć, że ze względu na niezależny byt zobowiązania każdego z dłużników (ubezpieczyciela i ubezpieczonego- sprawcy szkody) również i wierzytelność poszkodowanego względem każdego z zobowiązanych winna być traktowana odrębnie. Odrębność obu roszczeń, zważywszy na ich specyfikę wynikającą z konstrukcji *in solidum*, pozwala zatem, na zbycie każdej z nich w drodze przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odnosząc się kwestii wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe Sąd w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) konieczny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 24 lutego 2019 r. został ustalony na kwotę 5.561,02 zł. Jednocześnie biegły sądowy wskazał, że pojazd poszkodowanego nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, albowiem naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do

stanu sprzed szkody. Z wniosków biegłego sądowego, które Sąd w pełni podziela wynika, że do naprawy samochodu poszkodowanego niezbędne jest użycie części oryginalnych O, użycie zaś do naprawy części zamiennych jakości (...) albo (...) nie przywróciłoby pojazdu do stanu jak przed szkodą. Biegły sądowy wskazał, że uszkodzone w przedmiotowym pojeździe części były przed kolizją oryginalne, co wyklucza zastosowanie części zamiennych jakości (...), (...) albowiem użycie części tej klasy nie przywróciłoby pojazdu do stanu jak przed szkodą. Części jakości (...) oraz (...) nie gwarantują takich samych właściwości użytkowych jak części oryginalne. Niewątpliwie zatem doszło do zaniżenia odszkodowania przez pozwanego z tytułu szkody w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) z dnia 24 lutego 2019 r.

Powyzsze czyni roszczenia powoda usprawiedliwionymi tak co do zasady, jak i co do wysokości. W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty odpowiadającej wysokości kosztów koniecznych do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego, z tym zastrzeżeniem że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., sygn. akt II CR 425/72). W niniejszej sprawie nie należy natomiast stosować metody dyferencyjnej polegającej na skompensowaniu wartości pojazdu sprzed szkody z wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, której użycie zasadne byłoby w przypadku wystąpienia szkody całkowitej. Należy również wskazać, że w przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy, niezależnie od tego czy naprawa została dokonana (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., sygn. akt V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01).

Biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 5.561,02 zł oraz dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 2.110,69 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę zgodną z żądaniem pozwu tj. 3.450,33 zł.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 25 lutego 2019 roku a zatem 30-dniowy termin na wypłatę świadczenia upływał pozwanemu z dniem 27 marca 2019 roku. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 28 marca 2019 roku.

Powód na swoje zlecenie wykonał wycenę kosztorysową szkody powstałej w uszkodzonym pojeździe, której koszt wyniósł 565,80 zł. Wobec tego, że pozwany zobligowany jest zgodnie z art.361 k.c. naprawić szkodę w całości, zdaniem Sądu powinien zwrócić powodowi pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą koszty sporządzenia tej kalkulacji, albowiem gdyby szkoda nie zaistniała wydatek ten nie zostałby poniesiony. Przy tym Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że powód jako zajmujący się zawodowo dochodzeniem odszkodowań powinien we własnym zakresie ponosić koszty weryfikacji wysokości dochodzonego odszkodowania. Zdaniem Sądu powód ma prawo zlecać kalkulacje wysokości szkody osobom posiadającym specjalistyczną wiedzę z tego zakresu, a koszty takiej ekspertyzy wchodzi w zakres dochodzonego odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z określoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 1448,30 zł tytułem zwrotu części wydatków, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.

SSR Marek Makowczenko